

NAŠA LUČ

JUNIJ-JULIJ — 1956

CIRILU IN METODU

svelima bratoma, prižigamo
to Luč!

Na prošnjo kneza Rastislava sta odšla iz Carigrada dva učena brata, doma iz Soluna v Makedoniji, Ciril (Konstantin) in Metod, slovanskim narodom v njih domačem jeziku oznanjat blagovest Kristusovo. To je bilo leta 863.

Prvi je bil učen, skromen in ponižen, drugi pa poln odločnosti in trdne volje.

Sestavila sta Slovanom posebno pisavo, prevedla sta v slovanski jezik svete knjige. Če danes premišljamo, kakšno ogromno delo sta opravila, se čudimo! Medtem ko so drugi narodi pobijali misijonarje, ki so prihajali mednje, sta ta dva žela med slovanskimi narodi polne uspehe. Sta pa morala zaradi tega pač trpeti veliko od neprijateljev Slovanov.

Slovenski knez Kocelj jim je zelo pomagal. Preko naših krajev sta romala dvakrat v Rim, oznanjujoč blagovest Kristusovo.

Ko slavimo 5. julija njun god, počasti-

mo ta „junaka dva, sprejeta v sveti dom neba“, o katerih pravi pesem, da „lepota, kras in dva stebra sta naroda slovanskega.“

Posebno danes, ko se je razlila nad slovanske narode poplava brezbožnega komunizma, je primerno, da se jima z vsem srcem priporočamo:

„O brata, v raju venčana, proseče glase uslišita! Nam svete vere rajski dar ohranita zvesto vsekdar!“ — Naj ohranita vero v slovanskih srcih v domovini, pa tudi v srcih naših rojakov v tujini!

O kobilici, žitu IN ŠE KAJ . . .

Odrasla kobilica skoči dvestokrat dalj, kakor je sama velika.

Čebele in ose vidijo okoli 70 cm daleč.

Kože črncev se sonce niti v najhujši vročini ne prime.

Saharska puščava je trikrat večja od Sredozemskega morja.

Največ rastlin je rumene barve.

Kitajci žito tako žanjejo, da bilko s korenino izrujejo iz zemlje.

Iz enega litra morske vode dobe 36 gramov soli.

Pri popolnoma mirnem morju se vidi od 30 do 50 metrov globoko.

V Sibiriji se često prikaže mavrica na jasnem nebu.

V Nemčiji so naštelj 6000 vrst različnih hroščev.

Sueški prekop so gradili deset let (do novembra 1869). Stalno je delalo okoli 25.000 delavcev, včasih celo 40.000. Samo za dovažanje pitne vode je bilo treba 5.000 kamel.

(Iz Jan. torbe)

KAKSNA ŽIVAL JE TŌ?

S r a k a — je ptica, ki ima največ človeških lastnosti, n. pr. se dere, krade . . .

K o n j — je že redko prometno sredstvo. Največkrat ga najdemo v salamah.

S t e n i c a — je najbolj krvoločna žuželka. Stanuje v hotelih.

O s e l — je domača žival, ki ni vedno ravno žival.

NAŠA LUČ

izhaja vsak mesec razen julija in septembra (desetkrat na leto). Bratom in sestram slovenske kivi po Zapadni Evropi želi biti v razvedrilo, veselje in podučilo.

Dopise za številko, ki izide konec meseca, pošljite vsaj do prvega v mesecu poverjeniku v bližini, ali naravnost uredništvu v Celovec.

Če naročiš list tako, da ti ga pošiljajo naravnost iz Celovca, stane letno 28 šilingov, 48 hfs., 400 ffrs., 4 hol. guld., 4.50 DM, 700 fr., 12 angl. šil., 1 dolar in pol. — Za ceno oglasov piši na upravo lista.

Naročnino in darove za list sprejemajo listovi poverjeniki po raznih deželah. Lahko pošlješ oboje tudi naravnost na upravo.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

imata naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Odgovorni urednik: Dr. Janko Hornböck. — Založba Družbe sv. Mohorja. — Tisk: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. — Vsi v Celoven. — Printed in Austria.

OB VIRU BOŽJEGA ŽIVLJENJA

(Krščenje otrok po naših mladih družinah)

Ko sem se odpravljajal v mestne šole, mi je bilo izredno težko slovo od rojstne hiše. Več dni poprej sem globoko zamišljen taval okrog ogla ter se poslavljajal od slehernega koticčka, ki mi je tako globoko prirastel k srcu. Še pozneje sem po vsakoletnih božičnih počitnicah često skrivoma jokal zaradi domotožja po domači hiši.

Ali niste mar tudi vi, bratje in sestre, čutili podobno, ko ste odhajali v tujino za kruhom? Morda je vaša domača hiša bila revna in tesna, a se vam je vendar globoko v srce začrtala njena podoba. Morda so že minila dolga leta, ko ste jo zapustili, a jo imate še vedno pred očmi. Še vedno vas privlači nase. In kadar iz grl naših pevcev v tujini zadoni: „Oj hišica očetova... Bog živi te!“ vam solza zaigra v očeh.

Tako ljubimo in spoštujemo kraj, kjer smo prejeli svoje zemeljsko življenje.

+

Kar je rojstna hiša za naše naravno življenje, je cerkev, kjer smo prejeli sv. krst, za naše nadnaravno življenje.

Sv. krst je najpotrebnejši zakrament med sedmerimi, ki jih je v naše posvečenje ustanovil Jezus Kristus.

Predno je naš Gospod zapustil zemljo, je zbral svoje apostole ter jim naročil: „Pojdite torej in učite vse narode; KRŠČUJTE jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha“ (Mt 28, 19). Na drugem mestu spet bremo Gospodove besede: „Kdor bo veroval in bo KRŠČEN, bo zveličan“ (Mr 16, 16).

Poskusimo v nekaj stavkih pokazati, kako sv. krst ustvarja v nas nadnaravno življenje.

Prvi učinek sv. krsta je oprostitev IZVIRNEGA GREHA, kateremu smo zaradi nepokorščine prvih staršev podvrženi vsi.

So nekateri, ki pri nauku Cerkve o izvirnem grehu nevarno zmajejo z glavo. V svoji oholosti si domišljajo, da bi bilo proti njihovi časti, če bi sprejeli nekaj, česar ne morejo povsem doumeti.

Kako so naivni!

Saj vendar že v vsakdanjem življenju na vsakem koraku srečavamo pojave, ki jih ne moremo razložiti, ki so skrivnost celó za največje vrhove človeške učenosti. Vzemimo za primer samo majhno zrno, iz katerega v zemlji pod vplivom vlage in toplote požene nežna bilka, ki se razraste v krasno rožo ali ponosno drevo.

Kako se to zgodi?

Kako?

In zakaj?

Skrivnost!

Učenjaki morejo opisati posamezna obdobja tega razvoja, ali doumeti ga ne morejo.

Skrivnost!

Ako je že v naravnih vedah tako, kako bi se mogli upravičeno pohujševati nad skrivnostmi, ki jih srečavamo v znanosti o Bogu, duši in veri?

Veliki duhovi kot sv. Tomaž Akvinski, sv. Avguštin in tisoči njima sličnih brez pridržka sprejemajo nauk Cerkve o izvirnem grehu. Mislec Pascal celó pravi, da bi bilo brez izvirnega greha nemogoče razumeti človeka,

kakršen je. In slavni ekonomist Le Play, ki je veliko potoval in proučeval vse človeške rase, je prišel do prepričanja o stvarnosti prvotnega padca človeka.

+

**Trdna verska resnica je torej, da se rodi-
mo z izvirnim grehom na duši in da nam ga
izbriše sv. krst.**

Sv. krst nam obenem podeli **POSVEČU-
JOČO MILOST** ter nas pridruži članom sv.
Cerkve.

Tako se na čudovit način **prerodimo v
novo, nadnaravno življenje**. To duhovno
rojstvo je skrivnostno, zato ga je težko opi-
sovati. Sv. Pavel nas tu primerja divjim
mladikam, precepljenim na žlahtno oljčno
deblo (Rimlj 11, 17–19). Da bi podali pravo
sliko po sv. krstu prerujenega življenja,
so cerkveni pisatelji vseh časov znova in
znova izpopolnjevali svoje človeško borne
izraze o tem predmetu. Seveda je in bo osta-
lo vse to prizadevanje samo negodno jec-
ljanje, ker je to življenje prebogato, da bi
ga mogli ujeti v majhno posodo človeške
govorice. Za trdno pa vendar vemo, da s
svetim krstom postanemo nekaj čisto dru-
gega, čisto nove stvari. Po sv. krstu postane-
mo na najvišji način Bogu podobni; še več,
Bogu naravnost sorodni in celo **otroci božji**.

**TAKO JE KRST V RESNICI NOVO
ROJSTVO, KI NAM JE PRINESLO NO-
VO ŽIVLJENJE.**

Ko ti, krščanska mati prinesó otročiča od
krsta, poljubi ga ne samo z veliko ljubezni-
jo, temveč tudi z globokim spoštovanjem.
Glej, tvoj malček je po krstni milosti po-
stal član sv. Cerkve, svetišče Svetega Duha,
brat Jezusa Kristusa, sin božji.

Iz navedenega moremo razumeti spošto-
vanje, ki ga pravi kristjani imajo do krsta.
Naš krstni dan je daleč odličnejši od rojst-
nega dne, kajti rojstni dan nam je odprl
vrata v naravno življenje, krstni dan pa v
božje življenje.

**Da pa bo to božje življenje v nas postalo
trajna resnica, moramo živeti po navodilih
krščanske vere. Sv. krst nam v ta namen na-
kloni POSEBNO MILOST.**

Sv. krst vtisne slednjic naši duši **NEIZ-
BRISNO ZNAMENJE** kristjana. Noben
človek; nobena oblast ne more več izbrisati
tega znamenja. Tudi če bi se kdo sam od-
povedal katoliški veri, ne more zatajiti, da
je kristjan. Kristjan je bil, je in ostane. Kot
tak bo nekoč Bogu dajal odgovor.

+

Lepo in plemenito je, bratje in sestre,
ako nas do hiše, kjer nam je stekla zibelka,
prevevajo čustva ljubezni in zvestobe.

Ah, koliko važnejše pa je, da ne pozabi-
mo na drugi veliki dogodek našega življe-
nja, ko smo v krstni vodi prerujeni po svo-
jih botrih slovesno obljubili, **DA SE BO-
MO POKAZALI VREDNE DOSTOJAN-
STVA, V KATEREGA NAS JE POVZDIG-
NIL BOG!**

V-ko.

Atentat proti svobodi?

*Svobodomisleci in pristaši raznih sekt kri-
tizirajo Cerkev, ki ukazuje krščevati otroke,
ki še niso sposobni svobodnega premisleka
in pristanka.*

*„Počakajte,“ pravijo, „da bo otrok dora-
stel in sam izbral svojo vero ter se odločil
za krst ali ne.“*

Kaj naj rečemo o tem mišljenju?

Na prvi pogled se res zdi zapeljivo.

A je vendar zmotno.

*Če bi imeli dvoje življenj, da bi z enim
pripravljali drugo, bi mogli tako postopati.
Toda mi imamo ENO SAMO ŽIVLJENJE,
katerega nikakor ne smemo zapraviti.*

*Spoštovati otrokovo svobodo je ENA dol-
žnost, poskrbeti za njegovo blaginjo pa je
DRUGA, ki je važnejša od prve.*

*Mar starši ne kršijo neprestano otrokove
svobode v njegovo lastno korist?*

*Niso ga vprašali, če mu smejo dati življe-
nje. Tako niso dolžni čakati na njegov pri-
stanek za višje življenje duše po sv. krstu.*

*Ako se otrok rodi telesno nakažen, naj te-
daj starši čakajo na njegovo privoljenje, da
ga smejo izročiti zdravniški negi...?*

Kako bi torej starši ne imeli pravice s sv.

krstom odstraniti nakazo izvirnega greha z otrokove duše?

Komu pade v glavo, da bi čakal na otrokovo dovoljenje, da ga sme učiti brati, pisati in sploh vzgajati?

Vsaka vzgoja pa je neprestano poseg v otrokovo svobodo. In nad tem se nihče ne pohujšuje.

Zdrava pamet nam torej pravi, da morejo starši domnevati otrokov pristanek, kadar gre za njegovo dobro.

To v posebni meri velja za sv. krst.

K-ov.

ANICA

se je varala

„Tinca, si brala v zadnji „Luči“ o name-nih zakona in poroke?”

„Sem, pa je bilo preveč učeno.”

„Morebiti so bile res nekatere besede preveč učene. Zdi se mi, da še najbolj po domače vso zadevo razloži zadnji odstavek. Ko sem ga prebrala, sem se zmislila na to ubogo Anico. Saj ona ni vedela, zakaj se človek poroči! Mislila je, da potem, ko bo poročena z Rudijem, bo med in raj zanjo. Potem ji ne bo treba več skrbeti, Rudi ji bo preskrbel vsega, kar si bo poželeda. Ho-dila bo v kino, čitala bo romane, z možem bosta hodila na počitnice v nepoznane kra-je, oblekla se bo zdaj tako, drugič drugače. Tako bo res postala moderna žena, je mi-slila.”

„Da, spominjam se, ko je tako govorila.”

„Vidiš, mislila je, da je zakonski stan predvsem zato, da bo v njem sebi zadostila, sebe izpopolnila. Koliko dekletom romani s takimi mislimi zmešajo glavo in jih na-redijo za vse življenje nesrečne. Papež pa je rekel babicam, da naj skušajo pokazati dekletom in materam, da je od Boga in na-rave postavljena poroka predvsem zato, da se dve srci združita z namenom, da bosta naredili družinsko ognjišče. V tem ognjišču naj se rodijo otroci in, da bi iz teh otrok naredila značajne, poštene, verne, delavne in življenja zmožne fante in dekleta, to mo-ra biti glavna briga in skrb obeh zakon-cev.”

„Saj je res to. V naravi žene je želja, da bi bila mati. Že deklica se rada igra s punč-ko! Samo nekatere žene ne vedó, kaj se pra-vi biti mati. Ni zadosti, če si mati le v teles-nem pogledu. **Treba je biti mati tudi v du-hovnem pogledu!** Poglej Mico! Jesti daje otrokom, opere jih; toda da bi jih učila manire, da bi jih učila, kaj je Kristus lju-dem razodel, na to se sploh ne spomni.”

„Pepca to dobro razume. Le žal z Jože-tom ne moreta imeti otrok. Vidiš, takima dvema ostane medsebojna pomoč, osebna izpopolnitev še zmerom neki smoter, zakaj sta poročena. Ker ne moreta sama sodelo-vati v svoji družini pri prvem in glavnem namenu zakona, zato pomagata drugim dru-žinam, da bi one lažje izpolnile svoj namen. Tako vseeno dobita še košček tiste sreče, ki jo ima zares prava mati in pravi oče.”

T.

Pet pedi . . .

Tam na polju večkrat slišim:

„Pet pedi, pet pedi!”

*Kaj bi moglo tamkaj biti,
da se meri na pedi?*

*To je naša prepelica,
ona Stvarnika časti.*

*Druge pesmi pač ne zna,
zato ponavlja „pet pedi!”*

*Le prepevaj še nadalje,
če te peti veseli,
da navadiš malčke svoje
lepo prepevat’ „pet pedi!”*

Joško Potočnik, Belgija

Pred dogodki

(Nadaljevanje)

6. Sporočilo iz Heede

Leta 1937. so se razširili glasovi o prikazovanju Matere božje štirim deklicam v družini Gansferth v Heede pri Hannoveru. Gestapo je otroke kratko malo 14. novembra 1937. odpeljala v Göttingen v umobolnico. Po dolgih tednih so zdravniki izjavili, da so popolnoma zdravi. Tako so jih izpustili. Vsebina Marijinih opozoril je bila: „Molite, veliko molite, zlasti za spreobrnjenje grešnikov.“ Po 3. novembru 1940. ni bilo več izrednih pojavov. Deklice so odrastle in postale bolniške strežnice.

Koncem leta 1945. so se razširile vesti o novih prikazovanjih in sicer Kristusa samega. Zgleda, da so na škofiji v Osnabrücku mnenja, da je dovolj dokazov o verodostojnosti prikazovanj. Kaj je vsebina Kristusovih sporočil? „Človeštvo ni poslušalo moje Matere v Fatimi, ko ga je opominjala k pokori. Zdaj svarim v zadnji uri in opominjam. Časi so zelo resni! Ljudje naj se obrnejo s celim srcem proč od grehov ter naj molijo, veliko molijo, da se potolaži jeza božja. Omejijo naj se zabave in veseljačenja.“ (Prim. p. J. Schaffter O. P., v reviji Rosaire.)

„Sem zelo blizu! Zemlja bo trepetala in se tresla. Strašno bo, sodba v malem! Pa ne bojte se, jaz sem pri vas. Veselili se boste in zahvaljevali. Tisti, ki čakajo name, imajo pomoč, mojo milost in mojo ljubezen. Za

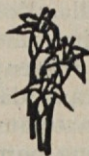
tiste pa, ki niso v stanu milosti, bo strašno. Angeli pravičnosti so že razdeljeni v vse vetrove. Dal se bom ljudem spoznati. Vsaka duša me bo spoznala kot svojega Boga. Prihajam! Stojim pred vrati! Zemlja bo zatrepetala in jadikovala. Delo Sv. Duha se bo izvršilo.

Človeštvo je slabše kot pred vesoljnim potopom. Umira v močvirju pregeh. Sovrastvo in nenasitnost napolnjujeta človeška srca. To so dela satanova. V velikem temi leži svet. Najraje bi ta rod zatrl. Edinole zaradi pravičnosti izkazujem usmiljenje. Posode jeze so razlite čez ljudstva. Pa bo kmalu angel miru plaval čez zemljo... Velikanske stvari se pripravljajo. Strašno bo kot še nikoli od začetka sveta. Prihajam sam in bom razodel svojo voljo.”

„Vsi, ki so v teh težkih časih trpeli, so mučenci in tvorijo setev za novo Cerkev. Deležni smejo biti na mojem križevem potu. Moj otrok, pridem kmalu! Pridem zelo kmalu! Kar pride zdaj, bo vse prejšnje prekosilo. Mati božja in vsi zbori angelov bodo delovali pri tem dogodku. Pekel že misli, da je znage gotov, pa mu jo bom iztrgal. Mnogi me preklinjajo, zato pa moram dopustiti, da pride za to mnogo gorja nad človeštvo...”

„Luč pride, kot je zvezda kazala Modrim pot. Človeštvo bo spoznalo mojo ljubezen in moč. Izkazal mu bom svojo pravičnost in svoje usmiljenje. Ura prihaja bliže. Molite brez prestanka, ne boste razočarani. Zbiram svoje zveste...”

(Konec prihodnjáč)

SV. JANEZ
ob Bohinjskem jezeru

Prebirajoč članke „Pred dogodki“ v „Naši luči“ sem se spomnil, kako je tudi dr. Anton Mahnič, profesor v Gorici in poznejši škof na Krku (1850–1920), mož široke in globoke filozofske izobrazbe, videl vnaprej neko katastrofo. Ta mož je s svojo bistrovidnostjo ob koncu prejšnjega stoletja postavil zdrave temelje modernemu katoliškemu gibanju na Slovenskem. V svojih spisih „Vojskujoče sile v 19. stoletju“, „Naj-novejša socialno-politična revolucija“, „Božja pravda v zgodovini narodov in držav“ ter „Na razpotju dveh dob“ je pokazal, da so ideje za življenje ljudi zelo pomembne. Vse, kar se zgodi, se najprej spočne v glavah ljudi. Žal imajo ljudje v glavah ne le dobre in pravilne misli, ampak tudi slabe, napačne in zmotne misli.

Mahnič razlaga v svojih spisih, katere zmotne ideje so hodile ljudem po glavi od francoske revolucije naprej. Spočetka so te ideje v imenu „svobode“ skušale odpraviti red v družbi in sploh državo. Vendar ljudje s takimi mislimi niso dosegli uspehov. Opazili so pa, da je za redom v družbi Cerkev, ki ohranja in rešuje prave ideje. Odtlej so se revolucionarni napadi usmerili proti Cerkvi in se pri tem pričeli posluževati države, državne oblasti in zakonov.

Država, ki je prej spoštovala Cerkev in priznavala Boga, se je veri odtujila in postala liberalna. S tem pa si je začela izpodkopavati tla, kajti liberalizem jo peha v doslednejši socializem. Iz ene laži se poraja druga. „Greh državnega liberalizma se bodo strašno maščevali,“ je pisal Mahnič. „To maščevanje bo izvršil socializem, ki si ga liberalizem sam vzgaja. Ni skoro božje zapovedi, ki jih ne bi države prelamljale. Posledice teh grehov morajo nositi vsi udje države. Narod in država ne živita večno, zato morata prejeti svojo kazen že tu na zemlji.“

„Že Leon XIII. je prerokoval, da bo Evropa republikanska. Monarhije so si nakopale veliko krivičnih in bogoskrunskih dejanj. Nad brezsrčnim kapitalizmom, ki malikuje zlato tele, bodo izvršilci obsodbe vsta-

li... iz zatirane množice. Sodba se bo vršila v obliki socialno-demokratske rdeče revolucije.“

*

Mahnič je res videl prav. Pravi pa tudi: „Z naraščanjem revolucionarnih sil pa se množe tudi znaki utrjevanja katoliške miselnosti. Življenje po veri v mnogih vernikih se ojači in svoje vere se ne bojé pokazati tudi v javnem življenju. „To je začetek vseobče katoliške reakcije proti natu-ralizmu in njega detetu – politični revoluciji...“

„Liberalizem umira,“ je takrat zapisal Mahnič, „za njim pride vrsta na socializem.“ – Prej seveda mora priti do političnih in socialnih prevratov, „kajti, kar so duhovi spočeli, se mora preroditi v dejanja – a za viharjem prisije sonce, za katastrofo se spet prikaže evropskim narodom katoliška Cerkev...“ Marija bo uslišala njene prošnje in „Bog sam bo posegel med zamotane svetovne razmere ter rešil svojo Cerkev na čudovit način, kakor si nihče ne misli.“

R.

IZ VATIKANA

Sv. oče je ob sprejemu 3000 italijanskih podjetnikov v avdienco izjavil, da je iskreno sodelovanje med gospodarjem in delavcem nujno potrebno za razvoj malih podjetij.

„Odlčilni činilec tega sodelovanja,“ pravi papež, „je gospodar sam, ker od njega predvsem zavisi duh, ki navdaja njegove sodelavce.“

Sodelovanje uradnikov bo mnogo lažje, ako ti vidijo, da so pri gospodarju koristi splošne blaginje nad njegovim osebnim dobičkom.

Delavci bodo tedaj brez težave razumeli, da njihov gospodar ne stremi za tem, da bi na njihov račun krivično obogatel in da bi do skrajnosti izkoristil njih delo, temveč nasprotno, s tem, da jim daje možnost za služka za sebe in družino, jim nudi prilžnost, da izpopolnijo svoje sposobnosti, da vrše dobra in koristna dela ter si pridobe zaslug v službi družbe, njenega moralnega in ekonomskega vzpona.“

IZ KOMUNIZMA V KATOLICIZEM

Kdo še ni slišal o angleškem komunistu Douglas-u Hyde, ki se je leta 1948 spreobrnil v katoličana?

Ta spreobrnitev je izzvala veliko pozornost v svetovnem tisku. V mladosti se je Douglas pripravljaval za protestantskega misijonarja. A kljub svoji krščanski vzgoji ga je privlačil komunistični nauk in je slednjič tudi vstopil v partijo, prepričan, da je mogoče biti istočasno dober komunist in dober protestant.

Mi pa vemo, kako sta papeža Pij XI. in Pij XII. obsodila brezbožni komunizem kot nekaj, **KAR JE POPOLNOMA NEZDRUŽLJIVO S KRŠČANSKIM NAUKOM.**

Leta 1939. je Douglas postal urednik komunističnega časopisa „Daily worker“. Prav tedaj je ta časopis vodil ostro borbo s katoliškim tednikom „Weekly Review“. Douglas je bil torej prisiljen marljivo brati članke nasprotnega lista, kar je zanj postalo rešilna deska.

To berilo ga je naučilo, **DA KOMUNISTI NIKAKOR NISO EDINI, KI OBSOJAJO SOCIALNE KRIVICE IN DA MARKSIZEM NE POMENI PRAVE REŠITVE SOCIALNEGA PROBLEMA.**

Nemirno dušo, željno resnice in pravice, so tako začeli pretresati težki notranji boji. Čutil se je nesrečnega.

Kaj storiti?

Ni mu bilo jasno.

V stiski se je uradnik komunističnega lista zatekel k molitvi.

Molil je veliko in iskreno.

Očividno ne brez uspeha!

JESENICE

naše industrijsko mesto v gornji dolini Save Dolinke — pod mogočnimi Julijskimi Alpami in Karavankami

Leta 1948 je Douglas podal ostavko na svoje mesto pri komunističnem časopisu. Katoliška Cerkev, ne protestantska, ga je sprejela v svoje naročje.

Molitev in razmišljanje sta mu odprla pot k Resnici, katero je iškal toliko let. Misleč na svoje zablode je zapisal: „**Utonili bomo v breznu nemorale ali pa bomo spet odkrili tisto vero in kulturo, ki sta nekoč tvorili veličino sveta, ki se je imenoval „KRŠČANSTVO“.**

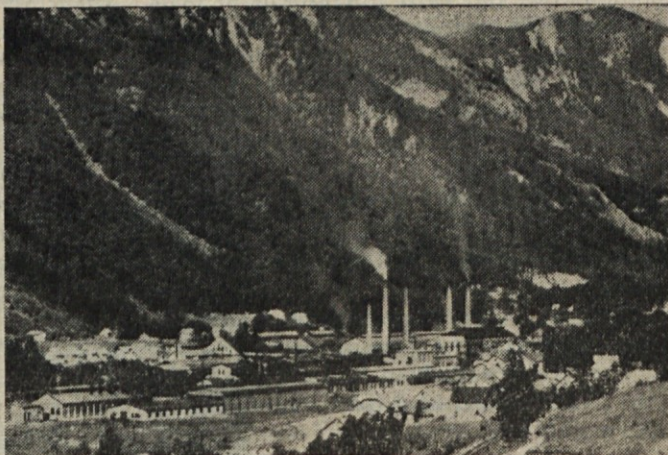
Odmev iz Toronta

(Nadaljevanje in konec)

In tega se moramo zavedati, da bomo v svetu obveljali kot narod samo, če ohranimo naše kulturne dobrine. Za to pa je potrebna ljubezen. Močna in goreča ljubezen do Boga, naroda in materinega jezika, poleg pa tesna povezava vseh slovenskih skupin po svetu. Le tako smemo upati, da bo naše slovenstvo na tujem stalo na močnih temeljih.

Vi tam v Holandiji se dobro držite. Le tako naprej! Tisti program, ki ste ga predvajali na televiziji, pa posnemite na film. Tudi druge narodne plese, ker že popolnoma izbledevajo. To bi jih spet poživilo. Za pozdrave vam pa prisrčna hvala in upam, da bomo odslej naprej v tesnejših odnošajih. Bog vas živi vse!

Iz Belgije so se oglasili rojaki iz Eisdena. Tudi tam lepo skrbijo za slovensko pesem

in imajo mešani in moški pevski zbor. Pe-
vovodja je požrtvovalni g. Štefan Rogelj, ki
poleg tega uči še v slovenski šoli. Njegova
rudarska bolezen ga pri delu za slovensko
stvar ne moti, ker je poln slovenskega pre-
pričanja in idealizma. Zelo sposoben je, da-
ši je samouk. G. Rogelj se zaveda, v čem je
naše bogastvo. Daj Bog, da bi našel dosti
posnemalec.

Za pozdrave smo vam pa zelo hvaležni in
tudi mi vas pozdravljamo s toplimi sloven-
skimi pozdravi.

Iz **Kreutzwada** pri **Merlebachu** (Moselle)
v **Franciji** pa se je oglasil s svojimi citrami
slepi rudar g. Rafko Kogej. Leta 1933. je
pri rudniški nesreči izgubil vid. V igranju
citer je pravi mojster in poleg ljubeče žene
so mu edina tolažba in veselje. Melodija
njegovih citer nam je šla globoko v srce. G.
Rafku in njegovi ženi naše iskrene želje in
bratski pozdravi.

Tudi pevski zbor „Triglav“ nam je po-
slal pozdrave iz **Merlebacha**.

Res razveseljivo je dejstvo, da se naši
ljudje tako vneto zanimajo za petje. Men-
da bo res držalo, kar je rekel Ivan Cankar:
da je naš jezik pesem. Tudi torontski žu-
pan nas že po tem pozna. Povsod po svetu
je slovenska pesem priljubljena. Povsod jo
sprejmejo kot nekaj lepega, nekaj toplo-
iskrenega. To tudi je. V slovenski pesmi je
ljubezen in mladost, ki izžarevata iz vsake
besede, iz vsake note. Brez nje bi bili čuda
slabotni. Zato jo moramo še prav posebno
negovati, da ostanemo močni v borbi za
naš obstanek, ki je v tujini tako težak. Tu-
di vi jo še naprej ljubite in gojite, da vam
bodo srca ostala slovenska.

Iskrena hvala za vaše pozdrave in trud,
ki je bil s tem v zvezi, in Bog vas živil! Tu
pa ne smem pozabiti **msgr. Stanka Grimsa**,
ki mu pošiljamo priskezne pozdrave in že-
limo, da bi ga Bog obvaroval hujših nesreč.

Še **g. Jankoviču in njegovim fantom in**
dekletom bi se rad zahvalil. Tam v **Tucque-**
gnieuxu muzicirajo, da jih je veselje poslu-
šati. Tudi nam so v pozdrav zaigrali, da nas
je kar privzdigovalo. Gotovo tudi sami radi
zaplešejo, poleg pa tako po domače ju-hu-
hu-jajo. Kaj bi bile naše vasi brez vriskanja?
Joj! Kar misliti si ne smem. Dekleta bi cme-
ravo pri oknih slonele, vasovalci pa taki

revčki, da bi se kamnu smilili. Mejduha,
vrisk je pa kar okna odpiral in srčki v kam-
ricah so trepetali od sreče. En sam vrisk je
to naredil. Tukaj v Kanadi bi te v luknjo
vtaknili, če bi svoji sreči dal duška. Narobe
svet, kaj hočemo!

Za pozdrave vam najlepša hvala. Tudi
mi smo pripravili program, katerega boste
čez nekaj tednov lahko slišali; saj bo pred-
vajan po vseh tam. slovenskih naselbinah;
tako si bomo postali bližji.

Naj bi ta zares domoljubni obisk na
tem kontinentu pripravil pot tesnejšemu
sodelovanju, ki ne bo ostalo brez sadu.

Ob takih prilikah nam še posebno stopi
pred oči zavest, kako zelo potrebujemo po-
žrtvovalnih ljudi — kulturnih delavcev, ker
se sicer moramo upravičeno bati, da bo
naše slovenstvo utonilo v morju tujih jezi-
kov in naša kri usahnila v nič. Zato pa,
bratje in sestre, vsak po svojih močeh do-
prinesimo delček k takemu delu, da nam
bo naše slovenstvo kakor miren pristan,
kamor se bomo zatekali ob času viharjev.
V tem pristanu pa naj kraljujeta naš Zve-
ličar in Njegova mati, Devica Marija.

Mauser Otmar, Kanada

Novi jugoslovanski zakon o dedovanju

Lani 11. julija je stopil v veljavo enoten
dedni zakon za vso Jugoslavijo.

Če kdo umre, se njegovo imetje razdeli
tako, kot je rajni to želel v oporoki (testa-
mentu). Ako pa rajni ni naredil oporoke,
potem se razdeli njegovo imetje po določ-
bah dednega zakona. Te določbe so v glav-
nem naslednje:

Po umrlem dedujejo najprej njegovi po-
tomci in preostali zakonec. Šele če teh ni,
pridejo v poštev dediči drugega reda (starši
umrlega in preostali zakonec).

Če je umrl pustil potomce in zakonca,
dobi ta zakonec prav tolik del kot vsak
otrok umrlega. Če umrli oče petih otrok
ni naredil oporoke, dobi za njim vsak otrok
šestino premoženja in materi gre tudi šesti-
na premoženja. Ako je kdo od otrok že prej
umrl in so živi le njegovi otroci, si ti otro-

ci razdelijo šestino med seboj. V primeru, da je bil oče že prej enkrat oženjen in ima iz prejšnjega zakona tudi otroke, pa ima preživela mati tudi sama premoženje, potem ji gre le polovico tega, kar gre vsake-mu otroku.

Če umrli ni zapustil potomcev, ampak le preživelega zakonca, dobi ta polovico dediščine. Drugo polovico dobijo starši umrlega. V tem pogledu lahko sodišče da preživelemu zakoncu tudi celo premoženje, če bi ta zaradi delitve prišel v pomanjkanje; obratno seveda tudi, da se da staršem več, če so ti v pomanjkanju.

Preživeli zakonec dobi vse premoženje samo, če umrli ni zapustil nobenega potomca, ne svojih staršev, ne bratov in sester in njih potomcev.

Gospodinjske predmete, pohištvo in posteljnino si delijo med seboj vsi, ki so živeli

z rajnim v skupnem gospodinjstvu. Če je kdo od otrok pomagal očetu pri hiši, ima ta po očetovi smrti pravico, da se mu pred delitvijo iz zapuščine izplača to, kar je on doprinesel k uspehu domačega gospodarstva; šele potem se premoženje deli.

Nezakonski otrok deduje po svojem nezakonskem očetu kot drugi otroci, po sorodnikih svojega očeta pa le, če ga je oče priznal pred oblastjo.

Če neko posestvo podeduje več dedičev, jim sodišče posestvo prisodi kot njih skupno lastnino. Ako se ne sporazumejo, kako bi skupno gospodarili, jim sodnija določi oskrbnika. Vsak dedič pa lahko svoj delež proda ali odstopi, vendar le komu od sodedičev, ne pa drugim. To pa mora sodnija overoviti.

Davek pri podedovanju je zelo malenkosten.

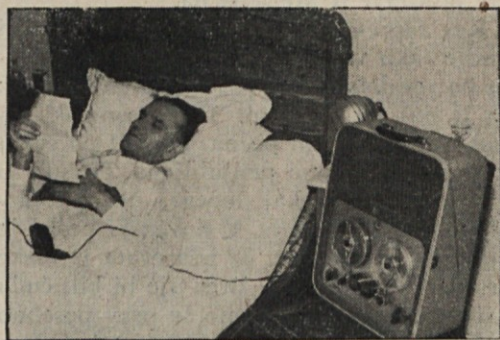
Spomini na prijatelja

+ Franceta Ribiča

Dne 11. maja je minulo mesec dni, odkar nas je zapustil rojak Franc Ribič. Ne bi bilo prav, če se ga ne bi spomnili v našem listu z malo večjim odstavkom. Prav on je ne samo stalno dopisoval v „Našo luč“, ampak je po prenehanju „Rafaela“, izseljenškega lista, neprestano delal za to, da bi izšel nov list za naše ljudi v tujini.

Franc Ribič se je rodil 25. 11. 1901 v Platinovcu, pošta Grobelno pri Celju. Da se ne ustavimo predolgo pri njegovi mladosti, preskočimo vsa tista leta, ko je bil še doma. Oglejmo si ga v času, ko je bil že rudar. Da ne bi sam hodil po svetu, je vzel za ženo Heleno, roj. Thielen, iz Sarre. Rodila mu je tri sinove in hčerko.

Ko je imel svoj dom, je poleg svojega rudarskega dela z vso vnemo obdeloval svoj vrt, opazoval naravo, jo začel opisovati in v tem našel mnogo, mnogo tolažbe. Povsod je videl dobro božjo roko, ob vsaki priliki je iz teh spoznanj kazal na Boga in Njegovo neizmerno modrost! Sledili so spisi, pesmi, dopisi o naravi, o božjem vrtu na svetu itd.

Po njegovi večkrat ostri besedi je bilo sklepati, da ni užil mnogo nežnosti v svojem življenju. Zato je z besedo tudi ni mogel podati. Za trdo skorjo pa je bilo v njegovih prsih zlato srce. Z besedo, dejanjem, obiski, darili je bil takoj pri teh, ki so bili bedni, bolni, siromašni, obupani. Vse svoje dvome (na kar si ni znal odgovoriti) je pa zaupno razodel vsakokratnemu slovenskemu duhovniku. Opazoval je brez predsodkov delo duhovnikov. Povedal je vse, kar se mu ni zdelo prav, in je vedno bolj spoznaval, kakšno važno nalogo izvršuje za blagor rojakov duhovnik v tujini. Storil je zaradi tega vse, kar je bilo le mogoče, da olajša delo in trpljenje svojega dušnega pastir-

ja. Imel je naročne mnoge dobre, vzgojne, **verske knjige**, liste in časopise, kar mu je utrdilo vero, da tako vse zabavljanje zoper papeža, škofo in duhovnike ni moglo omajati njegovega verskega prepričanja.

Ko je bil že bolan, je hotel še na vsak način videti našega skupnega krščanskega očeta v **Rimu**. Res se je podal tja in napisal prav zanimiv dnevnik svojega potovanja.

Kamen na pljučih je polagoma upognil njegov hrbet. Vere pa ni omajala niti bolezen niti druge preizkušnje! Mnogo je z veseljem bral o **Lurški Materi božji**. Ni miroval, dokler ni videl **Lurda**, ko mu je korak že postajal počasen in negotov. **Hiša božja mu je bila njegov drugi dom**. Imel je vedno nove načrte za okrasitev cerkve, za lepo privlačno službo božjo, **za slovensko lepo mašno petje**.

Moremo reči, da je bila njegova vera samostojna in da njegovo versko prepričanje ni slonelo na osebi kakega duhovnika, ampak v **Zveličarju sveta**. Zato, kakor je ljubil slovensko sv. mašo, ni nikdar opustil sv. maše, ako slovenskega duhovnika ni bil! **Nedelja brez maše se mu je zdela kot telo brez glave**. V cerkvi je bil cerkovnik, a **zunaj misijonar** dobrih listov, misijonske revije, dobrih knjig, ki jih je razpečaval daleč naokrog.

Za svoje delo se **ni dal nikdar plačati**. Videli smo ga veselega, če je mogel kaj dobrega storiti. Pri tem je pozabil mnogokrat na lakoto, žejo, utrujenost in napenjal je svoje sile, dokler ni izvršil svojih načrtov.

Trpljenje v bolezni mu je bilo v začetku zelo težko prenašati; ne zaradi trpljenja, ampak ker je bil prej vedno na potu, odtelej pa neprestano **priklenjen na bolniško posteljo**. Kolikokrat je zavzdihnil: „O ko bi mogel še enkrat slišati lepe cerkvene pesmi in pridigo v cerkvi!“ Če sem mu po svojem pastirskem potovanju v oddaljene kolonije mogel povedati, da je bilo veliko rojakov pri sv. spovedi, sv. maši in sv. obhajilu, mu je sonce posijalo na izmučeno lice in solza veselja se mu je zrcalila v očeh. „Vse trpljenje darujem in vsak dan molim za svoje rojake, svojo družino, da bi ostali zvesti Kristusu“ — tako je večkrat ponavljal.

Vedel je dobro, koliko slabih knjig je bilo razširjenih po kolonijah o slovenskih duhovnikih in zlasti o škofu dr. Gregoriju Rožmanu. Prepričal se je, da je v teh knjigah zbranih ogromno laži. Zato razumemo, da je ob koncu svojega življenja, predno so ga odpeljali v bolnico, **za škofov jubilej govoril na bolniški postelji** krasen pozdrav. Prezvzišenega pozdravlja v imenu bolnikov in se spominja, koliko dobrega je storil gospod škof, ko je pošiljal izseljenske duhovnike v tujino, v veliko tolažbo bolnikom. Svoj pozdrav je končal takole:

„Prezvzišeni! Kakor so gladiatorji, predno so šli v smrt, pozdravljali svojega cesarja: Pozdravljen, cesar! Tisti, ki gredo v smrt, te še enkrat pozdravljamo!“ — tako Vas tudi jaz pozdravljam: Zbogom, zbogom!“ (Glej sliko ob začetku članka, ko govori na zvočni trak!)

+

Dragi Franc! Tudi mi Ti kličemo: zbogom, zbogom, Ti skrbni oče svoje družine, Ti zvesti rudar, Ti apostol dobrega tiska, Ti neustrašeni branilec resnice, Ti borbeni vojak Kristusov, Ti vnet častilec Marije, božje Matere; zbogom, Ti naš prijatelj, prijatelj bolnikov! **Matj božja naj Te popelje k svojemu Sinu — Kristusu Kralju**, ki naj Te krona za vsa Tvoja dobra dela! Izmučeno telo Ti počiva v grobu, Tvoja duša pa se veseli večnega Sonca. Tvoja osebnost bo stala živo pred nami. Tvoje pesmi bomo še prepevali, Tvoje ideje in ideali bodo še naprej naši ideali, naši vzori, za katere se bomo borili, dokler ne pridemo tja, kjer se zopet vidimo!

Tvoj prijatelj **Stanko**
iz Merlebacha.

V spomin Francu Ribiču

Niso še velikonočni
zvonovi dobro obmolknili,
že so nam iz stolpa znova
resno, tožno zazvonili.

Njemu so v spomin zapeli,
ki jih je poslušal vedno
in se njih vabilom
je odzival zvesto, redno.

Zdaj je truden sklenil roke,
glasov dragih ne poslušā.
Bil je klican daleč, daleč —
v večnost je odplula duša.

Bil je človek z zlatim srcem,
ki za dobro je živel.
Za Boga, za brate svoje
s čistim ognjem je plamtelo.

Z nami je trpel v tujini,
z nami pil gorja obilo.
A pred nami boj končal je
in po svoje šel plačilo.

Za slovo kaj še nam pravi
že iz objema tihe jame?
„Bratje, dragi, vse, vse mine,
večnost, Bog nam pa ostane!”

R o ž e t o v a, Francija

Josip Broz v Parizu

V dneh od 7. do 11. maja je bil v Parizu na obisku pri predsedniku francoske republike predsednik jugoslovanske komunistične države Josip Broz-Tito. Na potovanju ga je med drugimi spremljala njegova žena Jovanka kakor tudi zunanji minister Popović in njegov osebni zdravnik dr. Lavrič.

Zaradi varnosti so potovanje do zadnjega skrivali, zaradi česar so nekateri francoski časopisi govorili o „skrivnem potovanju”. Prišel je v ponedeljek, 7. maja, s svojim oklopnim vlakom preko Trsta, Italije in švice. Na pariški postaji ga je sprejel predsednik francoske republike René Coty. Še isti dopoldan je Tito položil venec na grob neznanega vojaka in bil odlikovan s francosko vojaško kolajno (medaljo). Popoldne je sprejel zastopnike diplomatskega zbora, zvečer pa bil na slavnostni večerji v elizejski palači, kjer je tudi sicer stanoval za časa svojega bivanja v Parizu.

V torek, 8. maja, bi bil moral prisostvovati vojaški paradi ob priliki francoskega praznika zmage, kar je pa odklonil, ker Francozi niso ugodili njegovi zahtevi, da paradi ne bi prisostvoval papeški nuncij, ki prejšnji popoldan kot vodja diplomatskega zbora ni hotel priti na sprejem k Titu. Opol dne je bil sprejet na pariškem magistratu, popoldne pa je imel politične razgovore z ministrskim predsednikom Guy Mollet-jem. Zvečer istega dne je priredil na jugoslovanski ambasadi slavnostno večerjo,

potem pa prisostvoval prireditvi v pariški operi.

V sredo, 9. maja, je obiskal Versailles, popoldne pa tovarno avionov Dassault. V četrtek, 10. maja, je bil na vojaškem vežbališču v Chalons, kjer so mu pokazali najmodernejšo orožje, zvečer pa je bila slavnostna večerja v zunanjem ministrstvu. V petek, 11. maja je imel znova politični razgovor s francoskim ministrskim predsednikom, potem pa si je ogledal atomsko središče Sarclay. Na večer je odpotoval proti Jugoslaviji, na poti si je še ogledal največjo francosko električno centralo Donzère-Mondragon.

*

Na zahtevo jugoslovanske vlade so bili storjeni številni varnostni ukrepi, kakršnih Francozi doslej v svoji zgodovini še nikdar niso poznali. Dalje časa že tudi nihče ni smel iz Jugoslavije v Francijo, če ni dobil predhodno posebnega dovoljenja jugoslovanskega notranjega ministrstva. Okrog 80 emigrantov so dva dni pred prihodom odpeljali na otok Korziko, drugi pa so se morali ves teden dvakrat na dan javljati na policiji. Govori se, da je sezname teh oseb pregledala tajna jugoslovanska policija, katere zastopniki so bili že par mesecev prej v Parizu, da so pripravljali Titov prihod.

Kot državni poglavar je Tito imel tudi svojo osebno jugoslovansko stražo. Koder se je vozil po ulicah, so bile strogo zastražene, na vsak meter so bili stražniki v uniformi, še več pa drugih v civilu, celo na strehah so bili gasilci, ki so pazili na strehe in okna. Ko je bil sprejet na pariškem magistratu, je jugoslovanska policija zahtevala, da so vsa okna zabili z žebli, prav tako je pregledala seznam vseh tistih, ki so prišli na magistrat in na prireditev v Opero, zaradi česar je več Francozov sploh odklonilo vabilo.

Na večer, ko je Tito položil venec na grob neznanega vojaka, je mlad češki begunec, ki je bil zaprt v Jugoslaviji, strgal z venca komunistično zastavo.

V torek zvečer, 8. maja, je „Odbor za zaščito preganjanih” organiziral manifestacijo pred jugoslovansko ambasado. Manifestanti so nosili francoske napise: „Vrni Boga svojemu narodu!”, „Pusti na svobodo kardinala Stepinca!”, „Daj svobodo jugoslovanskim narodom!”, „Mir med vsemi ljudmi!” Manifestanti so molili glasno rožni venec za vse, ki trpijo preganjanje. Policija je mnoge odpeljala na policijske stražnice, kjer so jih obdržali par ur. Ob tej priliki je bilo ranjenih več častnikov, ker je policija hotela dobiti v roke vse slike, ki so jih ob tej manifestaciji napravili. Zaradi tega so naslednje dni časopisi ostro protestirali.

Tudi sicer so vsi časopisi pisali o strogih varnostnih ukrepih; nekatere od teh je celo sedanjemu jugoslovanskemu režimu zelo naklonjeni „Le Monde“ označil kot smešne, da so na primer na pariškem magistratu na zahtevo jugoslovanske policije morali zabiti vsa okna. Časopisi so poročali o številnih protestih, ki so jih poslale razne organizacije. Na ulicah in v podzemski železnici je bilo polno obisku nenaklonjenih letakov, iz časopisov izvemo, da je bilo aretiranih več Francozov in trije bivši jugoslovanski oficirji; zadnji bodo v kratkem sojeni zaradi žaljenja časti tujega državnega poglavarja, ker so delili letake z napisom: „Tito — morilec!“

*

Titov obisk v Parizu je pokazal, da imajo Francozi veliko ljubezen do jugoslovanskih narodov, tudi Tito jim je kot oseba simpatičen, vendar pa so napisali, da nosi odlikovanja kot bivši Hitlerjev minister Göring. Vsak dan bolj pa se je ob obisku pokazalo, da Francozi kritično presojujejo režim v Jugoslaviji in da si ne želijo takšne demokracije, ker se jim je le čudno zdelo, da so morali celó okna zabijati.

Večina se sprašuje, kako izgleda šele v Jugoslaviji, ko je že v Parizu moralo nad 20.000 stražnikov čuvati maršalovo varnost, kar pa je na drugi strani deloma razumljivo, ker Francozi nikakor niso hoteli, da bi se pripetilo kaj takega, kot se je v Marseju leta 1934.

Prevladuje vtis, da je na javno mnenje obisk napravil prav nasprotni učinek, kot so ga organizatorji pričakovali.

Iz domačih krajev

V Češnjicah v Tuhinjski dolini pri Kamniku je kmet kopal temelje za novo klet. Pri tem je našel lonec cekinov iz dobe kralja Matjaža (Matije Korvina). V loncu je bilo 6 zlatih cekinov. Ostali so bili srebrni in sicer ogrski, benečanski in avstrijski iz leta 1500. Kmet je vse prav dobro prodal ljubljanskemu muzeju. — Ob nedavnem potresu je počil v Postonjski jami najlepši kapnik. Stalagmit je visok 8 metrov in tehta 50 ton. Jamarji bodo sedaj kapnik zavarovali s stekleno oblogo. — V Bovcu v severni Soški dolini je po vojni vsako leto več turistov.

Idrijska čipkarska šola bo letos proslavila 80-letnico svojega obstoja. — V Ljubljani so zborovali ljubitelji znamk (filatelisti). — Minulo je 30 let, odkar je v cvetu mladosti zatisnil svoje oči kraški pesnik Srečko Kosovel.

V istem tednu so zaprli dekana Viktorja Kosa v Komnu na Krasu in župnika Franceta Krapeža v Vel. Dolu na Krasu. Oba sta dobila 15 dni zavora. Prvi zato, ker je priredil ob priliki misijona procesijo na pokopališče, drugi pa, ker je šel nekega bolnika vabit za prejem sv. zakramentov.

MED NAŠIMI IZSELJENCI

ANGLIJA

Iz matičnih knjig: Poroka: V cerkvi Matere božje v Rugbyju sta se 2. aprila poročila Christina Anna Roberts in Peter Rožič. —

Krst: Na binkoštno nedeljo je bil krščen v cerkvi sv. Ane, Vauxhall, London, Robert Alojziji Erker. — Čestitamo!

Slovesne zaobljube. — V karmeličanskem samostanu Birkenhead je napravila slovesne zaobljube 18. aprila sestra štefka Mijatovič. V soboto, 21. aprila pa je v lepem

obredu prejela črni pajčolan. Obredu, ki ga je opravil g. kanonik Quinn, je prisostvovalo lepo število prijateljev in znancev, med drugimi tudi brat Franc z ženo.

Blagoslov otrok. — V nedeljo po sv. Alojziju, t. j. 24. junija, bomo imeli v Rochdale lepo slovesnost. Dopoldan bo v konventni kapeli, 40. William Street, skupna sv. maša, popoldan ob 3. uri se bomo zbrali v šoli Beechwood, kjer bomo v procesiji prenesli iz kapele sv. Rešnje Telo v kapelico na igrališču, kjer bo slovesen blagoslov, nato pa še poseben blagoslov otrok po obredniku. Sv. Rešnje Telo bomo spet prenesli nazaj v šo-

lo. Sledil bo otroški „piknik“ z igrami, nastopi, s petjem itd.

Seveda niso povabljeni samo otroci, ampak prav vsi odrasli, saj se bo tudi zanje kaj našlo. Ako bi bilo vreme zelo slabo, bo odpadla procesija, a vse ostalo se bo izvršilo v šoli, kjer so nam obširni prostori na razpolago. Prosimo pa vse one, ki imajo svoje avtomobile, naj sprejmejo zlasti otroke in starše ter jih pripeljejo k blagoslovu. Na razpolago je tudi kuhinja, da si bodo lahko družine pripravile tople jedi. Povabite tudi svoje znance in prijatelje. Ne pozabite torej, da se snidemo 24. junija v Rochdale!

BELGIJA

CHARLEROI—MONS

Rojaki v Charleroi so z velikim užitkom poslušali krasno petje „Slovenskega okteta“, ki jim je zapel 7. maja v Gilly lepe slovenske narodne pesmi. Ko bi bilo to v nedeljo, bi jih prišlo poslušat še enkrat toliko! Kljub temu je ljubezen do lepe domače pesmi zbrala skupaj 125 ljudi, katerih prisotnost naj, seveda nihče ne tolmači kot kakšno simpatijo tako zvanim socialističnim idejam, da se širijo doma. Tudi pevci so bili veseli, da jih je občinstvo s tako pozornostjo poslušalo.

V Campinaire—Fleurus je dotrpel rojak Franc Mlakar, roj. 1904 na Gorah pri Idriji. Že dalj časa ga je mučila rudarska bolezen. Tukaj zapušča družino in brata. Večna luč naj mu sveti! — Med angelčke je odšel komaj rojeni otročiček Jožeta in Albine Tavčar iz Tertre.

V Frameries pri Monsu sta se poslovila od poznanih Slavko Zadel in Marjana, roj. Jevnikar, ter odšla v Kanado! Srečno!

Pred oltarjem so si v zadnjem času obljubili zvestobo: Rikardo Gorjup in Zofija Mašera (Marchienne-au-Pont), Jožef Lavretič in Marija Černetič (Tamines), Josephine Tomc in Franc Lamort (Lodelinsart) ter Jožef Rauter in Marie-Josée Place (Sirault).

*

Javno priznanje zasluži, dragi rojaki in rojakinja iz okolice Charleroi in Monsa, vaše razumevanje za delo izseljenskega duhovnika. Doslej je 126 rojakov pokazalo svojo krščansko in slovensko zavest s tem, da so

zbralj 18.855 belg. frs za prevozno sredstvo, ki bo duhovnikovo delo naredilo uspešnejše ob tej vedno večji razpršenosti naših ljudi po vseh krajih. Bog povrni vsem!

LIMBURG—LIEGE

Tretjo nedeljo v aprilu je Društvo sv. Barbare v Eisdenu priredilo zabaven večer. Na programu je bila igra: „Izgubljeni in zopet najdeni mož“, petje in prosta zabava. Igralci so se kot vedno tudi tokrat dobro obnesli; smeha je bilo na pretek. G. Ivan Kodeh iz Charleroi je s svojim moškim zborom „Jadran“ prijetno popestril naš pevski program. Vemo, koliko truda stane g. Ivana njegov zbor in smo veseli, ker vidimo, da so njegovi napori kronani s tako vidnim uspehom.

Udeležba je bila tako lepa kot še nikoli. Posebni avtobusi so bili organizirani iz Charleroi, Waterscheja in Liège-a.

Naši skupnosti ne manjka lepih igralskih talentov, zato bi želeli videti na našem odru tudi kako težje oziroma resnejše dramsko delo. Doslej smo imeli same burke.

Predvsem pa ne pozabimo na geslo: „V slogi je moč“. Lepo obiskovane prireditve so najlepša pobuda za nove, še lepše in bogatejše. Na vrsti je naša mladina, da pokaže, česa je sposobna. Da jim damo poguma za bodočnost, naj se vse, „kar leze ino gre“, odzove njihovemu povabilu.

Na Vnebohod smo v organizaciji Društva sv. Barbare sprejeli pevce SLOVENSKEGA OKTETA iz Ljubljane. Gostje so s svojo prijaznostjo na mah osvojili srca izseljencev. Pred nabito polno dvorano so krasno zapeli vrsto narodnih pesmi. S svojim dovršenim podajanjem so nas naravnost očarali. Priznati moramo, da kaj takega še nismo slišali. Škoda, da so se samo nekaj uric mogli pomuditi med nami.

Da se izognemo vsaki zlorabi ali nespo razumu, smo smatrali za primerno po svojem predstavniku v pozdravnem nagovoru izjaviti, da NAŠE NAVDUŠENJE VELJA SLOVENSKI NARODNI PESMI, KATE-RO ŠE VSI SRČNO LJUBIMO, a ne mor- da režimu in idejam, ki imajo danes edino besedo v domovini.

Poroke: Že pred meseci sta se v Waterscheju poročila g. Gus Franc in gdč. Gus

Bruna. Nevesta je bila več let zvesta članica slovenske skupnosti v Londonu. V Eisdenu je enako že pred meseci g. Franc Ledinek sklenil zakonsko zvezo z gdč. Ano Jacobs.

Obema mladima paroma iskreno čestitamo ter ju vabimo, da še vnaprej ostaneta zvesta slovenski skupnosti.

Bolniki: Še nismo pozabili na ostro zimo. Skoro bi bilo krajše omenjati te, ki niso bili bolni... Pri Kotnikovih v Mechelenu sta bila oba, gospod in gospa, na bolniški postelji. No, pa se je pridna Režika toliko urneje zasukala, da je v hiši in pri „putkah“ ostalo vse v redu. Ga. Cvahte še vedno ni povsem dobra. Ge. Kun in Voglar pa sta že spet trdno na nogah. — Gg. Rak Lojze in Revinšek Stanko iz Eisdena sta bolehala na želodcu, a je že tudi bolje. — G. Blatnik Franc iz Waterscheja se je moral podvreči ponovni operaciji na slepiču. — G. Rudolf Troha iz Montegnée se je vrnil iz zdravilišča. — G. Jakelj je tudi že mogel zapustiti bolnico. — Gdč. Permé Frančiška se zaradi pljučne bolezni zdravi v Hasseltu. — G. Vok Jerneju iz Eisdena je zdravnik zaradi silikoze predpisal daljši počitek.

Navedenim in vsem bolnikom, za katere niti ne vemo, pošiljamo posebne pozdrave.

Smrtna kosa: Po večletnem trpljenju se je poslovil iz naše srede rojak g. **Franc Brožnik** iz Waterscheja. Lepo število rojakov ga je spremilo k zadnjem počitku. Pokojnikovi ženi izrekamo iskreno sožalje, pokojnika samega pa se spominjajmo v molitvi.

FRANCIJA

Pas de Calais

LIEVIN. — Ljubezen do Marije je svetla točka v srcih slovenskih izseljencev v tujini. Kot vsa leta smo se tudi letos večer za večerom zbirali pri šmarničnem oltarju. Novih „šmarnic“ ni lahko dobiti, zato smo uredili šmarnično branje po člankih „Zakaj je Marija jokala?“, katere je objavljala lepi ameriški list „Ave Maria“.

Znano je, da so leta 1953 v neki revni delavski hiši v Sirakuzah na Siciliji začele teči solze iz oči neke podobe Matere božje, ki

je visela na zidu. To se je ponavljalo tri dni. Tisoči so videli ta izredni pojav. Oblast se je zanimala za ta dogodek, vršile so se preiskave, da bi ne bilo kake prevare, ali da je to naraven pojav, a vse zastonj. Več bolnikov z neozdravljivimi boleznimi je trenutno ozdravelo. Čudeži so se množili, da je bilo jasno, da je to božje delo. Marijine solze so tekle nad svetom, ki zapušča Boga in drvi v pogubo.

V kolikor smo bili tudi mi izseljenci krivi teh solz Matere božje, imamo v mesecu maju lepo priliko, da popravimo ono, kar je žalostilo Marijo v našem življenju. Kje so otroci, ki bi jih ne ganile materine solze!

BRUAY. — Šmarnice smo tudi pri nas opravljali vsak večer. Brali smo „šmarnice o Družini nazareški“, molili in peli litanije Matere božje.

Zadnjo nedeljo nam je priredilo Društvo sv. Barbare lep zabavni večer. Igre enodejanke so spravile vse v dobro voljo in smeh. Pevci so zapeli več lepih domačih pesmi. Hvala društvu, da nam prinese veselje v naše enakomerno življenje. Kmalu nas zopet razveselite s kakim vabilom!

V večnost so odšli: Prosenc Štefanija, vdova, stara 62 let. Umrla je 6. aprila t. l. Zapuščala dve hčeri. — V Fouquière pri Lens je umrl velik trpin **Mlekuš**, rudar-invalid. Dobrih pet let je v bolečinah preživel na postelji. — V Avion je umrl **Franc Vrstovšek** v 59. letu starosti kot žrtev rudarske bolezni silikoze. Zapustil je to solzno dolino 24. aprila, previden s sv. zakramenti.

Vsem preostalim rajnih naše sožalje, pokojnim pa daj Bog večni mir!

SALLAUMINES. — Dne 26. decembra se je v Sallaumines-u poročil tajnik Društva sv. Barbare **Rudolf Zupančič** z gdč. **Danijelo Kovalsko**. Želimo jima veliko sreče in božjega blagoslova na tej novi poti življenja in upamo, da se bo še nadalje udeleževal pri igrah in petju v društvu in v cerkvi.

ARMENTIERES (Nord). — Gospé Mariji Maučec je 15. marca v domovini umrla mati, 12 dni pozneje (27. marca) pa oče. — Gospé Katarini Peterka pa je 19. aprila, prav tako v domovini, umrl oče Štefan Janeš.

Obema družinama izrekamo svoje sožalje, pokojne pa priporočamo v molitve.

MONTIMONT (Ardennes). — Družini Karla in Jolande Magajna se je 15. 12. 1955 rodila hčerka Erminija-Marija. Naše čestitke, sicer malo pozno, pa zato bolj iskrene.

30-letnina pevskega društva v Bruay

Pevski zbor „Društva jugoslovanskih rudarjev sv. Barbare“ v Bruay-u en Artois v severni Franciji se približuje proslavi 30-letnice svojega obstoja.

Od ustanovitve do danes zbor redno prepeva v cerkvi pri slovenski službi božji, kjer že približno 30 let pastiruje naš č. g. msgr. Valentin Zupančič.

Poleg cerkvenega petja društvo goji tudi narodno pesem in sicer v različni sestavi: mešani, moški in ženski zbor ter samospevi. Nastopilo je neštetokrat doma in po drugih jugoslovanskih naselbinah.

Pevski in dramski odsek nista samostojni društvi nimata svojega lastnega odbora; oba odseka sta v okviru omenjenega društva. Društvo jug. rud. sv. Barbare po svojem odboru podpira in delno oskrbuje vse tri odseke.

Vsi delujejo popolnoma brezplačno, tudi prevozninske stroške na kakršnekoli prireditve, društvene ali izvendruštvene, žrtvujejo pevci in igralci sami.

Ves dobiček od prireditev pripada društvu za dobrodelne namene našim in tudi drugim tukajšnjim jugoslovanskim naselbinam, kolikor je pač možno.

Pod vodstvom požrtvovalnega režiserja pokojnega Franca Simoniča je dramski odsek odigral 105 iger;

v tem odseku so več ali manj vsi pevci, nekateri celo pri vseh dramskih predstavah odlično delovali.

Poleg tega nekateri delujejo tudi v društvenem odboru, ki pod vodstvom dolgoletnega, požrtvovalnega predstavnika Martina Gregorčiča neumorno delajo na prosvetnem in kulturnem polju.

Poleg stotero družabnih sestankov so naši tajniki zabeležili tudi nad 365 odborovih in članskih sestankov za procvit in obstoj našega društvenega življenja na tujem.

Zaradi različnega delovnega službenega časa so skoraj popolnoma onemogočene skupne vaje med tednom; zato morajo igralci in pevci žrtvovati nedeljo: dopoldan skupne dramske vaje, nato v cerkev, popoldne skupne pevske vaje. V predvojnih letih je to bilo redno vsako nedeljo. Tudi za odbore in članske sestanke so člani in predsednik primorani odščitati si prosti čas, kjerkoli je najmanj občutljiv. Treba je torej doprinesti precej žrtev in se marsikaterikrat odpovedati svojemu že itak skopu odmerjenemu prostemu času!

Da bo košček prostora v vsaki številki „Naše luči“ tudi za peresa ostalih naših vrlih dopisnikov, poročamo že sedaj na kratko nekaj številčk našega društvenega dela, da ne bo predolg oni članek po poteku proslave, ki bo kmalu po šolskih počitnicah. Točen dan proslave bomo še naznanili prihodnjič.

Dan našega jubileja želimo proslaviti lepo in pristrčno ob spominu na vse one, ki jih je bila usoda, razmere časa ali kruta smrt iztrgala iz naše vesele pevske družbe.

Vsem udeležencem in sodelavcem se že vnaprej najpristrčneje zahvaljujemo.

Iz očetnjave! — Zaradi stanovitnega verske-

Pevski zbor „Društva jugosl. rudarjev sv. Barbare“ v Bruay-u ob svoji dvajsetletnici. (V prvi vrsti v sredi so od leve proti desni: predsednik društva Martin Gregorčič, preč. g. msgr. Valentin Zupančič in pevec ter režiser — sedaj že pokojni — Franc Simonič).

ga prepričanja — smemo li pričakovati trohice priznanja za storjeno delo, ki je v velikem obsegu njej žrtvovano?

Naše geslo je: „Delu slava, delu čast!“ Neizbrisne številke storjenega dela so žig in živa priča, da spoštujemo očetnjava, ki je ni mogoče pozabiti.

Vse rojake v domovini in širom sveta pozdravljamo z našim društvenim pozdravom: Bog živi!

P. F.

Paciz

Sveta maša za Slovence bo: v **juniju**: v nedelji 10. in 24.; v **juliju**: v nedelji 8. in 22. (vsakikrat ob petih popoldne, 80 rue Vaugirard, métro: Saint-Placide).

V ponedeljek 16. aprila je dobil dr. Franc ŽAJDELA, vodja laboratorija na Pasterjevem inštitutu za raziskovanje raka, tretjega otroka, sinčka Nikolaja. Naše iskrene čestitke!

Ob nemški meji

Iz pisarne žup. urada Jug. kat. misije
v Merlebachu

Prvo, kar sem napisal v župnijske knjige, ki jih ima od 1. aprila naša Misija, je bilo: smrt našega rojaka **Franca Ribiča**, ki je imel samo željo, da bi dočakal, da bi Slovenci imeli svojo župnijo. Ta želja se mu je izpolnila, a ni mislil, da bo on prvi napisan v njene knjige. Naj se po trudapolnem delu spočije v Gospodu; sorodnikom naše iskreno sožalje!

V Cité Jeanne d'Arc je mali Krevel Karel napravil veliko veselje očetu Martinu in materi Mariji; rojen je bil 27. 2. 56 v tej koloniji. — V porodnišnici v Creutzwaldu se je rodil 7. aprila letos Banovič Ivan-Marco, sin Ane in Bruna Banovič iz Jeanne d'Arc. — V koloniji Habsterdick so bili rojeni: Andrej šmit, sin Franceta in Terezije šmit, Vincencij, sinko Ropotar Marice, por. Besserer, hčerkica Pestotnik Marije, poroč. Freybourger, je tudi napravila veselje svojim mladim staršem. Bog blagoslovi vse otročiče! — Marija, nebeška Mati, pa naj pomaga staršem, da bodo otroke lepo krščansko vzgajali.

V sv. zakonu, katerega sta sklenila Bajc Jožef in Littig Rose-Marie dne 18. 4. 1956 v cerkvi v Jeanne d'Arc, želimo iz srca veliko sreče!

V naši kroniki naj bodo omenjeni zlasti dve lepi proslavi v mesecu majniku: 1. majnik: proslava Matere božje z Brezij v Habsterdicku in proslava godu izseljenskega duhovnika (6. maja v Merlebachu, 9. maja pa v Habsterdicku). Iskreno se zahvaljujem vsem, ki so kakorkoli sodelovali pri teh proslavah; veliko je bilo dela in skrbi, da se je zbralo toliko častilcev Marije v Habsterdicku, da je bilo vse pravočasno in lepo organizirano in izpeljano. Od vseh strani prihajajo pisma, polna lepih spominov na krasen Marijin oltar, krasno izvajane čisto nove Marijine pesmi, katere je cerkveni zbor ob spremstvu orkestra in pod vodstvom g. Emila Šinkovca sijajno podajal, na ljudsko petje, na pete litanije Matere božje. Vse to je napolnilo srca naših rojakov še z večjo ljubeznijo do dobre nebeške Matere. Ni čudno, da že zdaj pravijo, da se bomo videli prihodnje leto še v večjem številu. Vi, častilci Marijini, ki ste v bližini, pa tudi naprej prihajajte z zaupanjem med letom v Habsterdick, da pod Marijinim varstvom nadaljujete težko življenjsko pot! Stokratni Bog plačaj vsem, ki so poleg duhovnih sobratov proslavili prelepo majniško Kraljico!

Mnogo težja je bila izpeljava **proslave izseljenskega duhovnika**. Ne gre tu za osebo, ne za ime, pač pa za izraz, da naši rojaki dobro vedo, kje imajo svoje prijatelje in kako važno mesto ima izseljenski duhovnik v tujini. Kljub vsem velikim težočam in oviram je predsednik cerkvenega zbora in istočasno vodja te proslave v Merlebachu g. Kosec Franc neustrašeno izpeljal s sodelovanjem „Slomška“, „Triglava“, zbora harmonikarjev, pevskega in igralnega nastopa kvarteta Colija, z nežnim petjem 14-letnega Staffolanija in igranjem flavte (naš mladi veliko obetajoči Božiček) celoten program. G. Šinkovec, dirigent obeh zborov, vodja svojih malih učencev, je preskrbel tudi za zabavo z nastopom g. Tkalca in g. Müllerja. Krasni pozdravi deklice Marice, za vse dobro navdušenega g. Hočevar Stanka iz Creutzwalda, g. župnika iz Merlebacha, vernega očeta, ki je prinesel pozdrave iz domovine, lepi pozdrav iz Forbacha: vsi ti pozdravi so bili prisrčni, neprikljeni, polni resnične vdanosti slovenskim

duhovnikom. Vesel sem bil vaših molitev, mnogih daril, petja, glasbe, najbolj pa vaše neustrašenosti za delo, ki izključuje vsako politiko, ki pa pove vsem narodom v tujini, da slovensko ljudstvo ve, kdo je njihov prijatelj!

Vsem omenjenim in vsem, ki so kakorkoli pomagali pri tej proslavi, kakor tudi v Habsterdicku zbirateljem, dragim pevkam pod vodstvom izkušene pevke gospe Pisanec — vsem za vse: Tisočeri Bog plačaj!

Tistim pa, ki hočejo delati razdor v tujini, povemo tu, da država ni kaka oseba — ampak ljudstvo! V naših domačih časopisih se stalno poudarja, da mora imeti ljudstvo oblast in da naj se dela za „koeksistenco“ — miroljubje tudi s tistimi, ki so drugega mišljenja. Naj bi upoštevali to tudi v tujini, pa bomo kmalu bratje in sestre!

Grims Stanko,
slovenski misijonski župnik v Merlebachu.

Pod Luksemburgom

TUCQUEGNIEUX-MARINE. — Kar hitro teče čas. Zima, četudi huda, je minila in Velika noč je že precej daleč za nami. Smo jo dobro in veselo obhajali, saj smo imeli v tem času obisk naših duhovnikov in celo msgr. Grims, četudi še ne dobro zdrav, nas je prišel pozdravit. Velikonočni ponedeljek smo imeli spet slovensko sveto mašo.

Razžalostila nas je vest o smrti g. **Fr. Ričiča**, katerega smo tudi tu poznali in spoštovali. Njegovi družini izrekamo srčno sožalje.

*

Prvi maj je bil za nas v Tucquegnieux in okolici velik in dvojni praznik. Kakor vsako leto so nekateri poromali na božjo pot v Habsterdick pri Merlebachu. Trije veliki avtobusi iz Aumetza, Giraumont-a in Tucquegnieux so bili natrpani do zadnjega kotička. Lepe pobožnosti, pridige in krasno petje so pripravili ljudi do sklepa: drugo leto zopet, če bomo živi in zdravi.

V Tucquegnieux pa je prišel ta dan slovenski pevski oktet iz Ljubljane. Dopoldne so peli na prostem pred spomenikom padlih vojakov, popoldne pa v dvorani. Ubrano so peli umetne in narodne pesmi. Naj-

bolj je užgala „Ribniška“: „... so sturli ruobe te za cajle deželé...“. Začeli so z žalostinko „Pomlad že prišla bo, k' tebe na svet' ne bo“, končali pa z otožno „Ah pomlad je šla od nas, rožice vzela zima, mraz“.

Škoda je, da so pevci peli na dan in ob uri, ko je bil en del Slovencev na božji poti. Romanja namreč ni bilo mogoče odložiti, ker je vsakoletno in splošno iz vse Francije. Tisti, ki se v Tucquegnieux trudijo za res pravo bratstvo in edinstvo, so vse storili, da bi bil koncert preložen vsaj na večerno uro, pa niso uspeli. V bodoče bo treba gledati, da se kaj takega ne bo več zgodilo. **Vsi smo Slovenci in vsi katoličani; romanje je stvar nas vseh in petje naše ravno tako; v tujini živimo in premalo nas je, da bi se delili.**

Poročati moramo zdaj še žalostno novico, da se je pri delu v rudniku zaradi eksplozije tekočega zraka smrtno ponesrečil rojak **Jože Senegačnik**, star 43 let. Zapušča ženo in tri otroke. Težko prizadeti družini naše globoko sožalje!

AUMETZ. — Imeli smo precej hudo zimo, zato se dolgo nismo nič oglasili. Naše vrste se redčijo. Do začetka aprila smo že izgubili dva Slovenca v tem letu. Prvi je umrl 7. feb. 58-letni **Leban Miha**, doma iz Volč na Primorskem. Devetmesečna zavrata bolezen mu je pretrgala nit življenja. — Dne 9. apr. je pa, večkrat previden s sv. zakramenti, umrl 70-letni **Jurij Gorišek**, doma iz Lokavca pri Zidanem mostu. Mož je hiral par let; to zimo pa ga je popolnoma priklenilo na posteljo. Sedaj ga je Bog rešil trpljenja. Pokojnik je stalno obiskoval slov. službo božjo kljub precejšnji oddaljenosti. — Naj počivata v miru, preostalim naše sožalje!

Za Veliko noč nas je obiskal slovenski duhovnik g. Franc Susman; lepo je bilo pri maši v nedeljo zjutraj, enako tudi pri petih litanijah popoldne. Za njegov trud lepa hvala!

NIZOZEMSKA

V mesecu šmarnic (oz. tu pri nas tulipinov) se ni v naši skupnosti nič posebnega zgodilo. Menda se še bo, ko bodo te vrstice v tisku, a o tem pozneje.

ZA BISTRE GLAVE

POSETNIKA

CENE VRBAJ

Kaj je ta mož po poklicu, izveš, če pravilno razvrstiš črke njegovega imena.

ZLOGOVNICA

Iz zlogov: ba, co, den, e, é, e, ga, har, i, ka, no, no, o, pa, re, sat, ta, va, van, vi, ža — sestavi besede, ki pomenijo: 1. tekoča voda, 2. rastlina, 3. žival (dvoživka), 4. del telesa, 5. moško ime, 6. hud veter, 7. številka, 8. svetopisemska oseba, 9. prva žena, 10. obučevalo. Začetne črke teh besed dajo naslov znane molitve.

V tuje kraje, v daljna mesta
vodi, vodi v nedogled.
A če želiš si doma,
pa domov te vrne spet.

Kaj je to?

(Cesta)

Rešitev ugank

iz prejšnje številke:

Križanka. — Vodoravno: 1 Nil, 4 Ive, 5 Cvetko, 8 Est, 10 l, 11 n, 12 glina, 15 dan, 16 Ana. — Navpično: 1 nit, 2 ivk, 3 Leo, 5 Celina, 6 vs, 7 Etna, 12 Gda, 13 lan, 14 n.

Majniška sestavljalnica. — Marija, ti prekrasna šmarnica.

katerega hčerka Majda je na Vnebohod prejelo prvo sv. obhajilo. — Tudi naši najtežje bolni: Vrček, Pobežin in Drenovec, so se dobro prebili skozi mrzlo zimo in muhasto pomlad. Toplo sonce jim je zopet pognalo novo moč in zdravje po žilah.

Drugih posebnih novic ni, le to sporočamo, da se vsi pridno pripravljamo na obisk domovine. Okoli 80 nas je že. Odpeljali se bomo iz Aachna s posebnimi vagoni okoli 25. julija in se vrnili 18. avgusta. Tako vam moremo zaklicati: Morda pa na svidenje v domovini in ne samio v avgustovi „Naši luči.“

Slovenci iz Nizozemske

Po kolonijah se vrše, vsak teden po dvakrat v vsaki, šmarnice; pri Mariji Pomagaj v Heerlenu pa vsako nedeljo ob 4. uri popoldne. Zopet se nam zdi, da je bolj domače, ko prepevamo naše prelepe Marijine pesmi, posebno ono: „Spet kliče nas venčani maj“.

Zadnjo nedeljo v maju pa bomo imeli zaključek skupnih šmarnic v Eygelshovnu, kjer bomo ta dan počastili poleg božje Matere tudi naše slovenske matere; imeli bomo, kakor smo že omenili: **materinski dan**, ki ga je s posebno ljubeznijo pripravila naša mladina. Po uradni proslavi bo skupna pristno slovenska, domača zabava s plesom. Pa nikar ne mislite, da smo kaki posebni propagatorji plesa, a danes vse pleše in moramo tudi mi, če ne bi po slovensko, bi pa po zamorsko, kar pa ni bil naš običaj v domovini. Pa o vsem tem bo poročal v avgustovi številki čevljar „Knefta“, ki bo tudi povedal, koliko pet so zgubile pri plesu naše „dečve“.

„Zveza društev“ je letos organizirala za Binkošti pohod na tako imenovane „BLOEMENBOLLVELDEN“, kjer rastejo tulipani kakor pri nas doma turška detelja. Letos je tako imenovani „ROŽNI SPREVOD“, ki je bil dolg 12 km, gledalo pol milijona ljudi. Med njimi je bilo okoli 200.000 inozemcev. Celo ruski turisti so prišli gledat svoje „rdeče“ tovariše. Časopisi pišejo, da so letos prodali vrtnarji za 18 milijard frankov tulipanovih in drugih čebulic. Kakor vidite, „kšeft“ ni nad zemljo, ampak pod zemljo. Če pa ne venjamate tem „štorijam“, pa pridite pogledat. Morda drugo leto na svidenje!

Dne 20. aprila sta praznovala v krogu svojih domačih 25-letnico poroke zakonca **Robek — Kozole**. Bog ju živi! — Na kili je bil operiran rojak Završan iz Heerlerheide. Tudi Marija Kropivšek je srečno prestala svojo težko operacijo. — Nenadoma je zbolela ga. Antlej, ki so ji rešili v bolnici v Heerlenu življenje. — Zopet je zbolel za rudarsko boleznijo predsednik društva v Hoensbroeku g. Vodeb. Želimo mu skorajšnje okrevanje. — Po srečno uspeli operaciji na želodcu se je vrnil na svoj dom g. Franc Jagodic,

NAŠA LUČ

PISMO

Neki otrok je poslal to-le pismo. Berite ga tako, da nadomestite risbe z besedami. Bo šlo?

Domača naloga.

Jaz sem Mart + =

stik. Doma sem iz ucev.

ledaj na stanu = m v di.

Imam sestro, ki ji =

ime M + ka. Ona po ves

prosti čas branju. Bere

vse , ki jih dobi v .

Jaz se na ra = igram z .

M + ka me več x krega,

ker ne bere m, kakor ona.

ZA KRATEK ČAS

Norci. — Dva norca hodita po vrtu. Zagledata, kako sadovi visijo raz veje. Pade jima v glavo, da sta tudi ona dva sadova. Splezata na drevo in se obesita za rolke vsak na svojo vejo, blaženo se smehljajoč. Čez nekaj časa eden od njih spusti vejo in pade na tla, kjer obleži. Njegov tovariš ga za trenutek gleda, potem pa vpraša: „Si utrujen?“ — „Nel!“ odgovori drugi, „jaz sem zrel.“

Zamorec in mula. — Zamorec je pripeljal na trg mulo. Pride nekdo mimo, gleda mulo in vpraša zamorca: „Vas je ta mula kdaj brcnila?“ — „Še ne,“ odgovori črnc. „Pač pa je večkrat brcnila tja, kjer sem malo poprej stal.“

Neapeljska. — Prijatelj pogleda preko ograje in zagleda Napolitanca ležati v sen-

ci, pokritega po licu z velikim slamnikom. „Kaj se ti je zgodilo?“ ga vpraša. — „Nič,“ odvrne Napolitanec, „le čakam, da bo zašlo sonce, da bom nehal delati.“

Ljubezen. — „Kako bova srečna, Jakec, ko bova poročena! Delila bom s teboj vse težave in vse skrbi.“ — „Pa saj nimam nobenih težav in nobenih skrbi, moja ljuba.“ — „Da, da, pa jih boš gotovo imel, ko bova poročena.“

Dokaz. — Mož in žena sta se sprla. Končno pravi mož ženi: „Še ene solze ne boš potočila za mano, če umrjem!“ — „Kako da ne,“ odvrne ona, „saj praviš zmerom, da se jochem za vsak nič!“

Filozofska. — Nekdo se je norčeval iz velikih ušes filozofa D'Alembert-a. Ta mu je pa odgovoril: „Da, zamislite moja ušesa in vašo pamet, kakšna sijajna zvrst osla bi bila to!“

Ženska potrpežljivost. — „Gotovo so ženske bolj odporne proti bolečinam kakor moški. Vsak dan sem o tem bolj prepričan.“ — „Ste zdravnik ali kaj?“ — „Ne, sem prodajalec čevljev.“

Otroška. — Triletni Jožek ima nadvse rad letala. Brž ko zasliši brnenje v zraku, steče na cesto in strmi za srebrnim ptičem, dokler ne postane vse manjši in manjši in na posled izgine kakor piška na sinjem nebu. — Nekoč ga pa očka vzame s seboj v avion. Mali je presrečen in, ko sta par minut v zraku, že vpraša: „Očka, kdaj bomo pa zaželi postajati manjši?“

Grozen nered. — Na naši pošti je grozen nered. — Kaj se je pa zgodilo? — Pred tremi tedni mi je dala žena pismo, naj ga vržem v nabiralnik. Včeraj sem ga pa zopet našel v svojem žepu!

Skriva. — „Koliko ste stara, Marička?“ — „Šestindvajset!“ — „In vaša mlajša sestra?“ — „Trideset!“